

Unge til at betragte Ægteskabet som et Kald fra Gud. Ikke alle har dette Kald. Det er en meget stor Fejltagelse at mene, det at være Hustru og Moder er noget enhver Kvinde kan, det er saa langt fra. Vi skal sørge for, at vore Døtre kan blive saa dygtige som muligt, men den Kvinde, der ikke føler Kaldet til at blive gift, og som har Lyst og Evner til at uddanne sig til et efter andet Erhverv, maa vi ikke hindre, men hjælpe frem. Kun den enkelte selv kan her bestemme. Kun da har vi Forudsætningen for at faa gode Hjem, hvorfra der kan udgaa en ren og forældende Kraft til vort Folk. Vi maa lære vore Unge, at den eneste Bevæggrund for Ægteskabet maa være en ren og gensidig Kærlighed. Hverken Penge, Skønhed eller Stilling maa faa Indflydelse paa Ægteskabsforbindelse.

Spørger vi, hvem der har den største Magt, Mand eller Kvinde, da maa vi svare Kvinden. Gud har givet Kvinden en stor Magt fremfor Manden til at øve sin Indflydelse. Husk det unge Pige, hvilken Indflydelse du kan have overfor en ung Mand, enten til den gode eller daarlige Side. Og du Mor, glem aldrig dit Ansvar overfor dit Hjem paa dette Omraade. Her gælder det, at vi holder Sædelighedsfanen højt. Hvor har vi Kvinder forsømt meget overfor vort Hjem. Vi har været svage; mange Ting har faaet Lov at komme ind og øve sin ødelæggende Magt. Kravet, der er bleven stillet til os, og som vi har stillet til os selv, har ikke været højt nok; vi har ment, at naar vi holdt vort Hus rent og ordentligt, lavede Maden og holdt Mandens og Børnenes Tøj i Orden, var dermed vor Plads udfyldt. Hvilken Misorstaaelse! Det største af alt lod vi ofte ligge, vore Børns Sjælelivs Pleje. Og den Støtte Manden saa tidt trængte til i Kampen for Tilværelsen, fik han ikke. Det er ikke altid sandt, naar det ofte har lydt, at Manden har ødelagt Hjemmet. Konen har ogsaa haft sin store Skyld. Dog, hvis dette skal blive anderledes og vore Hjem skal blive det, som de skulde være, Arnesteder for det, der skal bære et Folk frem, da maa Guds Tanke med den enkelte naaes, at hver naar ind i Barneforholdet til Gud. Bliver enhver sig det fuldt bevist, at ved Jesus og igennem Jesus har jeg ikke alene Lov, men Ret til at kalde Gud i Himlen min Fader og have Adgang til at hente alt, det jeg mangler for at udfylde den Plads, hvorpaa jeg er sat, saa det kan blive til Gavn for Samfundet, da og ogsaa kun da vil vi kunne skabe gode Hjem.

Dog selv om en Kvinde naaede dette saa højt satte Maal, var dermed alt naaet? Vi maa svare nej. Ligesom der i hvert Hjem er noget, der er Fars Arbejde, og noget, der er Mors Arbejde, og som kun kan gøres godt af den enkelte hver paa sin Plads, saaledes er det ogsaa i det store Hjem, som vi kalder Samfundet. Kan to Mand bygge et Hjem op? Nej, selv med den bedste Vilje vil der altid blive en stor Mangel. Hvor spores det stærkt paa mange

Omraader af det offentlige Liv, at Manden har været ene om at bygge Samfundshjemmet. Vi er, Gud ske Lov, ude af den Tid, (den har været), da Kvinden troede, hun skulde være ligesom Manden; det skal hun ikke være, men hun skal udfylde sin Plads Side om Side med Manden. Og hvad er det for en Ret Kvinden har haft og har. Manden har jo endnu her i Danmark Lov at gøre med Børnene, hvad han vil; Moderen har ingen Indflydelse her ved Lovens Hjælp. Det er en stor Fejltagelse fra Mandens Side, naar han har ment at kunne undvære Kvindens Deltagelse i det offentlige Liv. Ogsaa der gælder det, at der er noget Arbejde, der udføres bedst af Manden, der er ogsaa noget, der gøres bedst af Kvinden. Kun i Fællelskab, Mand og Kvinde, naas det bedste Resultat. Saadan har Gud fra Skabelsen indrettet Livet her. Vi kunde nævne mange Ting, dog kun nogle enkelte. Vilde ikke baade Sædeligheds-, Beværter- og Retsvæsenets Love paa flere Punkter have set anderledes ud, om Kvinden havde været med, da de blev givne. Vi forstaar ogsaa, at den Kvinde, der siger: det offentlige Liv kommer ikke mig ved, er blind. Hvad kan en Moder være for sine Børn, naar det Liv, som Børnene skal ud i, er Moderen fremmed. Lad os se Sandheden lige i Øjnene, der gaar for meget tabt, om vi lukker Øjnene i for Tidens Krav. Har vi ikke Sans for andet end for, hvad der rører sig indenfor Hjemmets Vægge, da begaar vi Synd, selv om vi giver vore Børn den bedste Pleje, baade aandelig og legemlig.

Spørger vi saa, er der da ingen Fare ved Kvindens forandrede Stilling, saa maa vi svare, jo der er, Farene er store og vi ser dem. Selvstændighedstrangen og Kravet om Medbestemmelsesret kan saa let svinge over til den forkerte Side. Stærkest mærkes det overfor de unge Kvinder. De fremskudte og vellønnede Stillinger har en stærk Tiltrækningskraft paa dem; dels det vellønnede Arbejde og saa mere Frihed. Dog den største Grund tror jeg ligger deri, at Hjemmets Arbejde ikke er respekteret, som det burde. Mange synes, at det Arbejde, der maa og skal gøres hjemme, er der ikke noget ved, det har de Unge tidt ingen Lyst til. Nej, saa komme til Byen, det er noget andet, faa en Plads ved et eller andet, hvor man kan faa 40 Kr. om Maaneden, det er rigtignok noget, der er bedre. Ja men er det kun 40 Kr. om Maaneden paa *egen Station*, hvad bliver der saa tilovers? Fru Michelet fremdrog et Træk fra Norge, som belyste, at saadan var Forholdene paa sine Steder der. En fattig Kone havde to Døtre, der, da de var konfirmerede, skulde underholde sig selv. Jeg talte med Moderen, da jeg hørte, at de havde faaet Plads paa en Systue; de skulde der have 40 Kr. om Maaneden paa *egen Station*. Jeg sagde til hende: „De skulde da have ladet deres Piger komme i et godt Hjem i Stedet for.“ Nej det gav ikke saa meget i Løn. Jeg foreholdt hende da, at de fik